

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Labimpito

Pagbubunyag sa Nalalapit na Batas ng Linggo: Isang Tipolohikal na Pagsusuri sa Tanda upang Tumakas

Jeff Pippenger
2024-03-05

Tinutukoy ni Sister White ang nalalapit na batas ng Linggo bilang ang “tanda,” na ang tipo nito ay ang pagkubkob ng mga hukbo ng Roma sa Jerusalem noong taóng 66; at sa gayon, tinutukoy niya ang isang uri ng mga tao na may mga mata ngunit hindi nakakakita, at may mga tainga ngunit hindi nakakarinig.

Ang kawalang-hanggan ay nakalatag sa ating harapan. Ang tabing ay malapit nang itaas. Tayo na nasa ganitong mapitagan at may pananagutang katayuan, ano ang ating ginagawa, ano ang ating iniisip, paanong tayo’y kumakapit sa ating makasariling pag-ibig sa kaginhawahan, samantalang ang mga kaluluwa ay napapahamak sa paligid natin? Lubusan na bang naging manhid ang ating mga puso? Hindi ba natin nadarama o nauunawaan na may gawain tayong dapat tuparin para sa kaligtasan ng iba? Mga kapatid, kayo ba’y kabilang sa uring may mga mata ngunit hindi nakakakita, at may mga tainga ngunit hindi nakaririnig? Walang kabuluhan ba ang ibinigay sa inyo ng Diyos na kaalaman ng Kanyang kalooban? Walang kabuluhan ba na Siya’y nagpadala sa inyo ng sunud-sunod na babala? Pinaniniwalaan ba ninyo ang mga pahayag ng walang-hanggang katotohanan hinggil sa nalalapit na darating sa lupa, pinaniniwalaan ba ninyo na ang mga kahatulan ng Diyos ay nakabimbin sa ibabaw ng mga tao, at maaari pa rin ba kayong maupo nang kampante, tamad, pabaya, maibigin sa kalayawan?

“Hindi ito ang panahon upang ituon ng bayan ng Diyos ang kanilang pag-ibig o mag-impok ng kanilang kayamanan sa sanlibutan. Hindi na malayo ang panahon na, gaya ng mga unang alagad, mapipilitan tayong humanap ng kanlungan sa mga ilang at liblib na dako. Gaya ng naging hudyat sa pagtakas ng mga Kristiyano sa Judea ang pagkubkob ng mga hukbong Romano sa Jerusalem, gayon din ang pag-aako ng kapangyarihan ng ating bansa sa pamamagitan ng dekreto ng nagpapatupad sa sabat ng Papa ay magiging babala sa atin. Kung magkagayo’y panahon nang lisanin ang malalaking lungsod, bilang paghahanda sa pag-alis sa maliliit naman, patungo sa mga tahimik na tahanan sa mga nakatagong pook sa kabundukan.”
Testimonies, tomo 5, 464.

Ang nalalapit na batas ng Linggo sa Estados Unidos ay ang hudyat ng babala (tanda), "na lisanin ang malalaking lungsod, bilang paghahanda sa paglisan ng maliliit na bayan, patungo sa mga tahimik na tahanan sa mga liblib na pook sa kabundukan." Ang Adbentismong Laodiceano, sa malaking bahagi, ay hindi nakababatid na ang krisis ng batas ng Linggo sa Estados Unidos ay tumutupad sa "tanda" na binanggit sa The Great Controversy. Ito ay tinipuhan ng "tanda" sa pasimula ng tatlo't kalahating taon. Ang "tanda" ay natupad sa unang pagkubkob sa Jerusalem na naganap noong taong 66, at ito'y isang tipo ng "watawat" na itataas sa nalalapit na batas ng Linggo.

Ang mismong pagkawasak ng Jerusalem ay isinagawa ni Titus noong taóng 70 AD, at ang pagkubkob ni Titus ay una nang inilarawan bilang tipo sa pamamagitan ng pagkubkob ni Cestius noong 66 AD, sapagkat palaging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito. Ang pasimulang pagkubkob ni Cestius ang “tanda” upang tumakas na ibinigay ni Jesus, hindi ang pagkubkob ni Titus. Ang isa ay ang pagkubkob sa pasimula, ang isa naman ay ang pagkubkob sa wakas.

Wala ni isa mang Kristiyano ang nasawi sa pagkawasak ng Jerusalem. Nagbigay si Cristo ng babala sa Kanyang mga alagad, at ang lahat ng sumampalataya sa Kanyang mga salita ay nagbantay sa ipinangakong tanda. “Kapag nakita ninyong pinalilibutan ng mga hukbo ang Jerusalem,” wika ni Jesus, “kung magkagayo’y alamin ninyong malapit na ang pagkatiwangwang nito. Kung magkagayo’y ang mga nasa Judea ay tumakas sa mga bundok; at ang mga nasa gitna niyaon ay lumabas.” Lucas 21:20, 21. Matapos na pinalibutan ng mga Romano sa ilalim ni Cestius ang lunsod, hindi inaasahan nilang inihinto ang pagkubkob nang ang lahat ay tila mainam para sa isang agarang pagsalakay. Ang mga kinubkob, na nawalan ng pag-asa sa matagumpay na paglaban, ay nasa bingit na ng pagsuko, nang bawiin ng heneral na Romano ang kanyang mga hukbo nang walang anumang maliwanag na dahilan. Ngunit ang mahabaging providensiya ng Diyos ang nagpapakilos sa mga pangyayari para sa ikabubuti ng Kanyang sariling bayan. Naibigay na sa mga naghihintay na Kristiyano ang ipinangakong tanda, at ngayo’y ipinagkaloob ang isang pagkakataon sa lahat ng may ibig na sundin ang babala ng Tagapagligtas. Ang mga pangyayari ay pinamahalaan sa gayong paraan na ni ang mga Judio ni ang mga Romano ay hindi makahahadlang sa pagtakas ng mga Kristiyano. Sa pag-urong ni Cestius, ang mga Judio, na lumusob mula sa Jerusalem, ay humabol sa umaatras niyang hukbo; at samantalang ang dalawang hukbo ay lubhang abala sa labanan, nagkaroon ang mga Kristiyano ng pagkakataon na lisanin ang lunsod. Sa panahong ito ay nalinis din ang lupain sa mga kaaway na maaaring nagtangkang hadlangan sila. Sa panahon ng pagkubkob, ang mga Judio ay nagkatipon sa Jerusalem upang ipangilin ang Kapistahan ng mga Tabernakulo, kaya ang mga Kristiyano sa buong lupain ay nakapagtakas nang hindi ginagambala. Walang pag-antala silang tumakas sa isang ligtas na dako - ang lunsod ng Pella, sa lupain ng Perea, sa ibayo ng Jordan.” Ang Dakilang Tunggalian, 30.

Ang pagkubkob sa Jerusalem ni Cestius noong taóng 66 ay tumupad sa babalang "tanda" na itinala ni Cristo para sa mga Kristiyano ng kasaysayang iyon, ngunit ang pagkubkob ni Titus noong 70 AD ay hindi nagbigay ng anumang "tanda" upang tumakas. Sa pagkubkob na iyon ay wala nang mga Kristiyano ang naiwan sa lungsod, at ang huling pagkubkob na iyon ay humantong sa pagkawasak ng Jerusalem, at sa pagkawasak ng Jerusalem ay "wala ni isang Kristiyano ang nasawi," sapagkat ang mga Kristiyano ay nagsitakas sa pasimula ng kasaysayang iyon.

Ang mga puwersang Hudyo, na humahabol kay Cestius at sa kaniyang hukbo, ay sumalakay sa kanilang hulihan nang may gayong bagsik na nagbanta sa kanila ng lubusang paglipol. Sa napakalaking kahirapan lamang nagtagumpay ang mga Romano na maisagawa ang kanilang pag-urong. Ang mga Hudyo ay nakaligtas na halos walang pinsala, at, tangan ang kanilang mga samsam, ay nagbalik na nagdiriwang ng tagumpay sa Jerusalem. Gayunman, ang tila tagumpay na ito ay naghatid sa kanila ng pawang kasamaan. Ipinukaw nito sa kanila ang espiritu ng matigasing pagtutol laban sa mga Romano, na di naglaon ay nagdala ng

di-maipahayag na kapighatian sa hinatulang lungsod.

Kakila-kilabot ang mga sakunang sumapit sa Jerusalem nang ipinagpatuloy ni Titus ang pagkubkob. Nakubkob ang lungsod sa panahon ng Paskuwa, samantalang ang milyun-milyong Hudyo ay nagtipon sa loob ng mga pader nito. Ang Dakilang Paglalaban, 31.

Mula sa Kapistahan ng mga Kubol noong taong 66 hanggang sa Paskuwa noong taong 70 ay tatlo at kalahating taon, na, sa makahulag pagbibilang, ay isang libo't dalawang daan at animnapung araw. Mula sa taong 66 hanggang sa taong 70, niyurakan ng paganong Roma ang santuwaryo at ang hukbo, gaya ng pagyurak ng papal na Roma sa banal na lungsod sa loob ng apatnapu't dalawang buwan mula sa taong 538 hanggang 1798.

Ngunit ang looban na nasa labas ng templo ay iwan mo, at huwag mo iyong sukatin; sapagkat ibinigay iyon sa mga Hentil; at ang banal na lungsod ay kanilang yuyurakan sa loob ng apatnapu't dalawang buwan. Apocalipsis 11:2.

Kapwa ang paganong Roma at ang Roma Papal ay niyurakan ang Jerusalem sa loob ng isang libo at dalawang daan at animnapung araw (mga taon), at sa gayon ay ipinapakita na ang makabagong Roma ay yuyurakan ang espirituwal na Jerusalem ng mga huling araw sa loob ng panahong simboliko na isang libo at dalawang daan at animnapung araw. Ang panahong simboliko na iyon ay magsisimula sa nalalapit na batas sa Linggo sa Estados Unidos, kapag gumaling ang nakamamatay na sugat.

At nakita ko ang isa sa kaniyang mga ulo na wari'y nasugatan hanggang ikamamatay; at ang kaniyang sugat na ikamamatay ay gumaling; at ang buong sanlibutan ay nanggilalas sa hayop. At sinamba nila ang dragon na nagbigay ng kapangyarihan sa hayop; at sinamba nila ang hayop, na sinasabi, Sino ang gaya ng hayop? sino ang makakipagdigma sa kaniya? At binigyan siya ng isang bibig na nagsasalita ng mga dakilang bagay at mga kapusungan; at binigyan siya ng kapangyarihang magpatuloy sa loob ng apat na pu't dalawang buwan. Pahayag 13:3-5.

Ang makasagisag na apatnapu't dalawang buwan ng pag-uusig ng kapapahan ang "oras" ng krisis ng batas ng Linggo. Ang "oras" na iyon ay nagsisimula sa isang "tanda" (ang estandarte), at nagwawakas sa mga "tanda". Ang "tanda" ng estandarte sa batas ng Linggo ay magiging sanhi upang ang mga Kristiyanong nananatili pa sa Babilonia ay tumakas patungo sa maluwalhating banal na bundok na naitaas (iniangat) sa ibabaw ng ibang mga burol.

At mangyayari sa mga huling araw, na ang bundok ng bahay ng Panginoon ay maitatatag sa taluktok ng mga bundok, at maitataas higit sa mga burol; at dadagsa roon ang lahat ng mga bansa. At maraming bayan ang paroroon at magsasabi, Halikayo, at tayo'y umakyat sa bundok ng Panginoon, sa bahay ng Diyos ni Jacob; at ituturo niya sa atin ang kanyang mga daan, at tayo'y lalakad sa kanyang mga landas: sapagkat mula sa Sion ay lalabas ang kautusan, at ang salita ng Panginoon mula sa Jerusalem. Isaias 2:2, 3.

Ang pagtakas mula sa mga lungsod sa paglalabas ng dekreto na nagpapatupad ng pagsamba tuwing Linggo ay inilalarawan nang tipolohiko ng parehong pagtakas ng mga Kristiyano noong taong 66 at ng pagtakas ng iglesia noong 538 na tumakas sa ilang.

At ang babae ay tumakas sa ilang, na doon ay may dakong inihanda ng Diyos, upang siya'y alagaan roon sa isang libo dalawang daan at animnapung araw. Apocalipsis 12:6.

Ang pagkawasak ng Jerusalem, mula sa unang pagkubkob hanggang sa huling pagkubkob, ay tumagal ng tatlo't kalahating taon, subalit isang mensaheng babala hinggil sa nalalapit na pagkawasak ay ibinigay sa loob ng pitong taon: tatlo't kalahating taon bago ang unang pagkubkob at tatlo't kalahating taon pagkatapos nito.

Lahat ng mga hulagang ibinigay ni Cristo hinggil sa pagkawasak ng Jerusalem ay natupad ayon sa titik. Naranasan ng mga Hudyo ang katotohanan ng Kaniyang mga salitang babala: "Sa takal na inyong itatakal, ay muling tatakalin sa inyo." Mateo 7:2.

Nagpakita ang mga tanda at kababalaghan, na nagbababadya ng sakuna at kapahamakan. Sa kalagitnaan ng gabi ay nagningning ang isang di-likas na liwanag sa ibabaw ng templo at ng dambana. Sa mga ulap sa dapithapon ay nalarawan ang mga karo at mga lalaking mandirigma na nagtitipon para sa labanan. Ang mga saserdoteng naglilingkod sa gabi sa santuwaryo ay sinindak ng mga mahiwagang tunog; nayanig ang lupa, at narinig ang napakaraming tinig na sumisigaw: 'Lumisan tayo mula rito.' Ang dakilang silangang tarangkahan, na napakabigat anupa't halos hindi maisara ng dalawampung lalaki, at na sinarang mahigpit ng mga napakalalaking baras na bakal na nakabaon nang malalim sa sahig na solidong bato, ay bumukas sa hatinggabi, nang walang nakikitang sanhi.-Milman, *The History of the Jews*, aklat 13.

"Sa loob ng pitong taon ay nagpabalik-balik ang isang lalaki sa mga lansangan ng Jerusalem, ipinahahayag ang mga kapahamakang sasapit sa lungsod. Sa araw at sa gabi ay inuusal niya ang masidhing panaghoy: 'Isang tinig mula sa silangan! isang tinig mula sa kanluran! isang tinig mula sa apat na hangin! isang tinig laban sa Jerusalem at laban sa templo! isang tinig laban sa mga lalaking ikakasal at sa mga babaeng ikakasal! isang tinig laban sa buong bayan!'-Ibid. Ang kakaibang nilalang na ito ay ibinilanggo at pinalatigo, ngunit walang daing na lumabas sa kaniyang mga labi. Sa panlalait at pang-aabuso ay ito lamang ang kaniyang tugon: 'Sa aba, sa aba ng Jerusalem!' 'Sa aba, sa aba ng mga tumatahan doon!' Hindi tumigil ang kaniyang sigaw ng babala hanggang sa siya'y mapatay sa pagkubkob na kaniyang ipinropesiya." *The Great Controversy*, 29, 30.

Bago naganap ang pangwakas na pagkawasak ng literal na Jerusalem noong taong 70, may "mga tanda at kababalaghan" na tumukoy sa "sakuna at kapahamakan." Ang mga "tanda" ng babala ay nahayag sa loob ng tatlo't kalahating taon bago ang unang pagkubkob at sa loob ng tatlo't kalahating taon na humantong sa pagkawasak. Ang mga "tanda" (sa maramihan) na tumukoy sa darating na pagkawasak ay hindi ang "tanda" ng babala upang tumakas, kundi isang pahayag ng nalalapit na pagsasara ng panahon ng probasyon.

Sa pagyurak sa espirituwal na Jerusalem mula 538 hanggang 1798, ang "tanda" na babala upang tumakas ay nang dumating ang kasuklam-suklam na paninira, yaong nang "nahayag" ang "taong makasalanang," bilang "ang anak ng kapahamakan; na sumasalungat at itinataas ang sarili higit sa lahat ng tinatawag na Diyos, o anumang sinasamba; anupa't, na parang Diyos, nauupo siya sa templo ng Diyos, na ipinakikitang siya ay Diyos."

Kaya nga, kapag nakita ninyo ang kasuklamsuklam na paninira, na sinalita sa pamamagitan ni Daniel na propeta, na nakatayo sa dakong banal, (ang bumabasa, ay unawain niya.) Mateo 24:15.

Nang makilala ng mga Kristiyano sa kasaysayang iyon ang "tanda" na iyon, sila'y tumakas sa ilang sa loob ng isang libo't dalawang daan at animnapung taon.

Lubhang matinding pakikibaka ang kinailangan ng mga magpapakatapat upang manindigan laban sa mga panlilinlang at mga kasuklam-suklam na bagay na ikinubli sa anyo ng mga kasuotang pangasaserdote at ipinasok sa iglesia. Hindi tinanggap ang Bibliya bilang pamantayan ng pananampalataya. Ang aral ng kalayaan sa relihiyon ay tinawag na heresy, at ang mga tagapagtaguyod nito ay kinapootan at ipinasailalim sa pagbabawal.

“Pagkaraan ng mahabang at mabigat na pakikipaglaban, nagpasya ang iilang tapat na putulin ang lahat ng pakikipag-isa sa tumalikod na iglesia kung patuloy pa rin nitong tatanggihan na palayain ang sarili nito mula sa kabulaanan at idolatriya. Nakita nila na ang paghihiwalay ay isang ganap na pangangailangan kung ibig nilang sumunod sa salita ng Diyos. Hindi sila nangahas magparaya sa mga kamaliang nakamamatay sa kanilang sariling mga kaluluwa, ni magbigay ng halimbawa na maglalagay sa panganib sa pananampalataya ng kanilang mga anak at ng mga anak ng kanilang mga anak. Upang matiyak ang kapayapaan at pagkakaisa, handa silang gumawa ng alinmang pagpapahinuhod na umaayon sa katapatan sa Diyos; ngunit nadama nila na maging ang kapayapaan man ay napakamahal na kabayaran kung isasakripisyo ang simulain. Kung ang pagkakaisa ay makakamtan lamang sa pamamagitan ng pagkompromiso sa katotohanan at katuwiran, kung gayon hayaang magkaroon ng di-pagkakasundo, at maging digmaan.” Ang Dakilang Tunggalian, 45.

Sa paglapit sa katapusan ng isang libo dalawang daan at animnapung taon ng pag-uusig ng kapapahan ay may mga "tanda" (sa maramihan), at gaya ng mga "tanda" sa katapusan ng isang libo dalawang daan at animnapung araw na niyurakan ng paganong Roma ang literal na Jerusalem; ang mga "tanda" na iyon ay hindi mga tanda upang tumakas.

Ang Tagapagligtas ay nagbibigay ng mga tanda ng Kanyang pagparito, at higit pa rito, itinatakda Niya ang panahon kung kailan lilitaw ang una sa mga tandang ito: 'Kaagad pagkatapos ng kapighatian ng mga araw na iyon ay magdidilim ang araw, at ang buwan ay hindi magbibigay ng liwanag nito, at ang mga bituin ay babagsak mula sa langit, at ang mga kapangyarihan ng mga langit ay mayayanig; at kung magkagayo'y lilitaw ang tanda ng Anak ng Tao sa langit; at kung magkagayo'y magsisitaghoy ang lahat ng mga angkan ng lupa, at makikita nila ang Anak ng Tao na dumarating sa mga ulap ng langit na may kapangyarihan at dakilang kaluwalhatian. At isusugo Niya ang Kanyang mga anghel na may malakas na tunog ng trumpeta, at titipunin nila ang Kanyang mga hinirang mula sa apat na hangin, mula sa isang dulo ng langit hanggang sa kabila.'

Sa pagtatapos ng dakilang pag-uusig na papal, ipinahayag ni Cristo na magdidilim ang araw, at ang buwan ay hindi magbibigay ng kaniyang liwanag. Kasunod nito, ang mga bituin ay babagsak mula sa langit. At sinabi Niya, “Pag-aralan ninyo ang talinghaga ng puno ng igos; kapag ang sanga nito ay malambot pa at umuusong ang mga dahon, nalalaman ninyo na

malapit na ang tag-araw: gayon din naman kayo, kapag nakita ninyo ang lahat ng mga bagay na ito, talastasin ninyo na Siya ay malapit na, nasa mga pintuan na.” Mateo 24:32, 33, sa gilid.

"Si Cristo ay nagbigay ng mga tanda ng Kaniyang pagdating. Ipinahahayag Niya na maaari nating malaman kung kailan Siya nalalapit na, maging nasa mga pintuan na. Sinasabi Niya tungkol sa mga nakakakita ng mga tandang ito, 'Hindi lilipas ang lahing ito, hanggang sa matupad ang lahat ng mga bagay na ito.' Ang mga tandang ito ay lumitaw na. Ngayon ay nalalaman natin nang may katiyakan na ang pagdating ng Panginoon ay malapit na. 'Ang langit at ang lupa ay lilipas,' ang wika Niya, 'ngunit ang Aking mga salita ay hindi lilipas.'" The Desire of Ages, 631, 632.

Nang nalalapit na sa pagtatapos ang "tatlo at kalahating taon ng pagkakayurak sa Jerusalem" na ginawa ng Roma Papal, nagkaroon ng isang serye ng mga "tanda," na tumukoy sa pagdating ni Cristo at nagpasimula sa kasaysayang Millerita. Ang kasaysayang Millerita ay mauulit hanggang sa mismong titik sa mga huling araw. Ang mga "tanda" na iyon, na lumitaw sa "pagtatapos ng dakilang pag-uusig ng Papasiya," ay tinipuhan ng mga "tanda" na lumitaw sa pagsasara ng tatlo at kalahating taon ng pagyurak sa Jerusalem mula taong 66 hanggang 70 na ginawa ng Roma Pagano. Samakatuwid, batay sa dalawang saksi, magkakaroon ng isang "tanda" ng watawat na itinataas sa oras ng dakilang lindol, na siyang tandang babala upang tumakas sa kasaysayan ng makabagong Roma, at magkakaroon din ng mga "tanda"—sa maramihan—na magaganap sa pagtatapos ng panahon ng pag-uusig ng makabagong Roma sa mga huling araw.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Basahin ang ikadalawampu't isang kabanata ng Lucas. Naroon ibinigay ni Cristo ang babala, "Mag-ingat kayo sa inyong sarili, baka sa anumang oras ay mabigatan ang inyong mga puso dahil sa katakawan, paglalasing, at mga alalahanin ng buhay na ito, at sa gayo'y dumating sa inyo ang araw na yaon nang hindi ninyo namamalayan. Sapagkat, gaya ng isang silo, darating iyon sa lahat ng tumatahan sa ibabaw ng buong lupa. Kaya't magbantay kayo, at laging manalangin, upang kayo'y maituring na karapat-dapat na makaligtas sa lahat ng mga bagay na ito, at makatayo sa harap ng Anak ng tao" (Lucas 21:34-36).

Ang mga tanda ng panahon ay nagaganap sa ating sanlibutan, gayunman ang mga iglesia sa pangkalahatan ay inihaharap na waring natutulog. Hindi ba natin tatanggapin ang babala mula sa karanasan ng mga mangmang na dalaga na, nang dumating ang panawagan, 'Narito, dumarating ang kasintahang lalake; magsilabas kayo upang salubungin siya,' ay nasumpungan nilang wala silang langis sa kanilang mga ilawan? At samantalang nagsiyaon sila upang bumili ng langis, pumasok ang kasintahang lalake sa piging ng kasalan kasama ang marurunong na mga dalaga, at isinara ang pinto. Nang dumating ang mga mangmang na dalaga sa bulwagan ng piging, sila'y tinanggihan nang hindi inaasahan. Ang panginoon ng handaan ay nagwika, 'Hindi ko kayo nakikilala.' Sila'y naiwan na nakatayo sa labas, sa walang taong lansangan, sa kadiliman ng gabi. Manuscript Releases, tomo 15, 229.